

помогне. Когато турцитѣ изклаха въ Цариградъ голѣмъ брой беззащитни арменци, а други прокудиха немили-недраги въ България, Яворовъ оплака тежката имъ участъ въ познатото стихотворение *Арменци*. Въ него той възпѣ тѣхната скръбъ и мжка по родината и тѣхнитѣ отчаяни клетви и проклетия срещу турската тирания.

Следъ като се завърна отъ Македония, Яворовъ бѣ назначенъ за артистиченъ секретаръ на Народния театръ. На тая длѣжностъ той работи усилено за издигането на българското театрално дѣло и бѣ извънредно полезенъ за развитието на театъра и артиститѣ. Презъ това време се представиха съ успѣхъ въ Народния театръ и дветѣ негови драми: *Въ политѣ на Витоша* и *Когато грѣмъ удари*. Съ тѣхъ поета доказа, че е и даровитъ драматически писателъ.

Яворовъ обещавахе да даде и други хубави произведения, но сѣдбата рано тури край на неговия неспокоенъ животъ. Поради едно семейно нещастие, той се опита да се самоубие. Опитътъ излѣзе несполучливъ, но лиши поета отъ зрение. Той прекара цѣла година въ слѣпота и въ голѣми страдания. Това положение го измѣчваше много и следъ една година той се застреля повторно. Тоя пжтъ куршума бѣ смъртоносенъ.

Въ надвечерието на смъртъта си (16 октомврий 1914 г.) поетътъ пише прощално писмо до македонския войвода Тодоръ Александровъ, въ което казва: *„Когато се освободи Македония, която съмъ считалъ за моя майка, пратете единъ отъ другаритѣ на гроба ми, да съобщи тая радостна вестъ“*. Въ сѣщото писмо той моли да го погребатъ въ възстаническитѣ му дрехи. Последната молба на поета бѣ изпълнена. Но неговата мечта да види Македония освободена, остана и до днесъ несбѣдната.
